

Sygn. akt II KK 208/14

POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 sierpnia 2014 r.,

sprawy **R. K.**

skazanego z art. 197 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 1 kwietnia 2014 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 8 października 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 października 2013 r., Sąd Rejonowy w P. uznał oskarżonego R. K. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 197 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności.

W apelacji wymierzonej przeciwko całości tego orzeczenia obrońca oskarżonego zarzucił:

„- naruszenie przepisów postępowania, mająca wpływ na treść wyroku tj. art. 7, 410 i 424 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów wyrażające się w uznaniu winy oskarżonego w oparciu o materiał dowodowy, który przy

prawidłowej jego ocenie nie dawał podstaw do przypisania oskarżonemu zarzucanego mu czynu,

- rażąco niewspółmierność (surowość) orzeczonej kary pozbawienia wolności.”

Odwołując się do tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Okręgowy w P., wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2014 r., utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie, uznając wywiedzioną apelację za oczywiście bezzasadną.

Orzeczenie to zaskarżone zostało w całości kasacją obrońcy skazanego, który zarzucił:

„rażące naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia to jest art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegające na:

- uznaniu, że Sąd I instancji rozważył wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i niekorzyść skazanego,

- dokonaniu oceny zgromadzonych dowodów w sposób dowolny co skutkowało dokonaniem błędnych ustaleń faktycznych w sprawie, a przede wszystkim nieuzasadnionym uznaniem, że skazany dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu,

- nie dokonaniu należytej kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku poprzez pominięcie okoliczności podniesionych w apelacji mających świadczyć na korzyść skazanego i poddających w wątpliwość wiarygodność zeznań pokrzywdzonej jako praktycznie jedyne materiału dowodowego w oparciu o który Sąd dokonał ustalenia winy skazanego”.

W następstwie opisanego zarzutu skarżący wniósł o uchylenie wyroków sądów obu instancji przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w P. wniósł o oddalenie jej, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 519 k.p.k. kasację można wnieść, co do zasady, jedynie od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie. Nadto, z

treści art. 523 k.p.k. wynika, że kasacja wnoszona przez stronę może być oparta wyłącznie na uchybieniach wymienionych w art. 439 k.p.k., bądź związanych z innym rażącym naruszeniem prawa. Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego R. K. jedynie pozornie odpowiada powyższym wymaganiom. Wiąże się to z podniesieniem zarzutu obrazy art. 457 § 3 k.p.k., a więc kwestionowaniem prawidłowości uzasadnienia orzeczenia Sądu odwoławczego. Rzecz jednak w tym, że zarzut ów jest całkowicie nietrafny, a nadto, czego dowodzi uzasadnienie kasacji, jego podniesienie miało charakter instrumentalny, zmierzający do obejścia ograniczeń wynikających z art. 523 k.p.k.

Na wstępie należy przypomnieć, że zawartość uzasadnienia orzeczenia sądu odwoławczego jest pochodną treści uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji oraz zarzutów i wywodów apelacyjnych. Lektura uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w P. pozwala na stwierdzenie, że czyni ono zadość wymaganiom wynikającym z art. 457 § 3 k.p.k., a w szczególności wskazuje na to, czym kierował się sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za niezasadne. Uzasadnienie to zawiera odniesienie się do wszystkich zarzutów apelacyjnych, ze szczegółową argumentacją wskazującą na ich oczywistą bezzasadność. Odmienny punkt widzenia obrońcy skazanego, związany z treścią wniesionej kasacji, dowodzi albo niedokładnej lektury motywacyjnej części skarżonego wyroku, albo – co bardziej prawdopodobne – zwykłego braku akceptacji dla stanowiska Sądu odwoławczego i w konsekwencji poszukiwania w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalnej w postępowaniu karnym trzeciej instancji. Dowodzą tego jasno wywody zawarte w uzasadnieniu kasacji wskazujące na brak akceptacji dla dokonanych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych, a nie na rażące naruszenie prawa procesowego, którego dopuścić się miał Sąd Okręgowy. Wskazuje na to również próba połączenia zarzutu obrazy art. 457 § 3 k.p.k. z naruszeniem innych przepisów procesowych. Warto w tym miejscu zauważyć, że Sąd odwoławczy nie mógł naruszyć art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 i 5 § 2 k.p.k., ponieważ apelacja nie zawierała zarzutów obrazy zasady bezstronności i in dubio pro reo. Nie doszło także do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów oraz art. 410 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., bowiem do zarzutów tych Sąd odwoławczy odniósł się w sposób odpowiadający wymaganiom prawa. W toku

postępowania odwoławczego nie mogło także dojść do niejako samoistnego naruszenia przepisów art. 5 § 2, 7 i 410 k.p.k., co zdaje się sugerować uzasadnienie kasacji. Sąd Okręgowy nie czynił nowych ustaleń faktycznych, nie oceniał również na nowo zgromadzonych w toku postępowania pierwszoinstancyjnego dowodów, nie mógł więc dopuścić się obrazy art. 7 i 410 k.p.k. Sąd też nie wskazywał na istnienie w sferze faktycznej nie dających się usunąć wątpliwości, zatem nie mógł naruszyć zasady in dubio pro reo poprzez zaniechanie rozstrzygnięcia tych wątpliwości na korzyść skazanego.

Kierując się powyższym należało orzec, jak w dyspozytywnej części postanowienia.